

2015. március 1. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – Megtisztító imádság

Jézus tanítványnevelő pedagógiája mutatkozik meg a Tábor-hegyi jelenetben. A tanítványok értetlenül hallgatták Jézust arról, hogy sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok elvetik, megölik. Pétert emiatt fedtte meg keményen Jézus, mert ezt a tényt nem akarta tudomásul venni (Mk 8,33 „*Eredj mögém, sátán...*”).

A Tábor-hegyen a három kiválasztott tanítvány:

- megtapasztalta az imádság erejét,
- meglátta az épülő Isten Országá dicsőségét,
- szellemi-lelki erősítést kapott a jövőre nézve.

Jézus imádságának erőtere elbűvölte a három kiválasztott tanítványt. Talán ezért nem imádkozott Jézus közösen a tanítványokkal, mert az Atyával való kapcsolatának intenzitása megrémítette őket.

Mindannyiunknak meg kell tanulnunk imádkozni. Életem első imaélménye az volt, amikor kisgyermekként elkísértem nagyanyámat egy esti imára. Öreg nének gyűlte össze az egyik háznál, és végigimádkozták az egész estét. Ma már tudom, milyen jelentős dolgot tettek. Ministránsként hatást gyakorolt rám az áhítatos templomi ima, ének. A teológián spirituálisunk azzal kezdte, hogy megtanította az elmélkedő imádság alapjait, ami nekem elsőre sikerült, ezzel nagy lendületet kaptam a folytatásra. Az első kisközösségi lelkigyakorlat távlatokat nyitott a saját szavakkal történő ima gyakorlására. Ettől kezdve többször átélhettem az imádság ünnepi pillanatait, élményeit. Bár azóta tudom, hogy az imának nem lényegi része az élmény; akinek osztályrészül jut, ajándékul kapja; az élményt nem mi hozzuk létre, csak átéljük. Nem tudták ezt teológiai tanáraink, akik azzal vádoltak bennünket, hogy csak a lelki élményekre törekszünk.

Az imádságnak sok arculata van. Az egyik szembeűnő az, hogy nehéz, mint általában minden rendszerességet igénylő tevékenység. Egy szent életű remetét kérdezett valaki arról, hogy mi volt életében a legnagyobb aszkézis. A válasz: „Az imádság, fiam, az imádság...”

Az ima másik arculata: a lélek békéjének kialakítása. Életem feszültségeinek, problémáinak legnagyobb része a csend, az Isten-kapcsolat mélységeiben oldódott meg. Gondjaim abból adódtak, amikor a „kezembe veszem életem irányítását” öntudatos kijelentését kezdtem gyakorolni. Ma már tudom, hogy a helyes megoldás: „Isten kezébe teszem életem irányítását”.

Kilenc évvel ezelőtt a Börzsöny-hegység egyik csodálatos hegycsúcsán sikerült 36 órát imádságban töltenem. Azóta kiemelt helye van életemben, gondolkodásomban a Tábor-hegyi jelenet tanításának, mondanivalójának.

Lelkiismeret-furdalást okoz az a gondolat, mennyire tudtam a rám bízottakat megtanítani imádkozni, elcsendesedni? Az eredmény nem túl biztató.

Az imádság egyik kulcsszava a rendszeresség. Nem az időhiány a legfőbb probléma. Egy szent életű emberhez elment valaki tanácsot kérni. Ő azt mondta neki, megtanítalak imádkozni. „Nincs időm” – jött a szokványos válasz. „Hasonlítsz ahhoz az emberhez, aki bemegy az erdőbe bekötött szemmel, és arra hivatkozik, nincs időm levenni a kötést” – válaszolta a bölcs.

Jézus Krisztus mindannyiunkat hív a Tábor hegyére. Ne hivatkozzunk időhiányra!

Vincze József, Pár